

مقایسه هفت محیط کشت بدون خاک در رابطه با برخی خصوصیات زایشی و کیفی سه رقم توت فرنگی

علی تهرانی فر^۱، مجتبی پوستچی اول^۲، حسین نعمتی^۱ و حسین آروبی^۱

۱- استادیار دانشکده کشاورزی دانشگاه فردوسی مشهد

۲- دانشجوی کارشناسی ارشد باغبانی

چکیده: به منظور بررسی تاثیر هفت محیط کشت بر روی برخی خصوصیات زایشی و کیفی چند رقم توت فرنگی تحت شرایط سیستم کشت بدون خاک آزمایشی در سالهای ۸۳-۱۳۸۲ در محل گلخانه

تحقیقاتی دانشگاه فردوسی مشهد انجام گرفت. آزمایش در قالب فاکتوریل بر مبنای طرح کاملاً تصادفی با ۲۱ تیمار و ۴ تکرار انجام شد. ارقام شامل Selva و Gaviota، Camarosa، و بسترهای کاشت شامل: ۱- ۲ قسمت پیت + ۱ قسمت شن، ۲- ۱۰۰٪ شن، ۳- ۱۰۰٪ پرلیت، ۴- ۴۰٪ پیت + ۶۰٪ پرلیت، ۵- ۱۰۰٪ پیت، ۶- ۴۰٪ کوکوپیت + ۶۰٪ پرلیت و ۷- ۱۰۰٪ کوکوپیت بودند. سیستم کاشت مورد استفاده در این آزمایش Pot and Tube بود. با وجود معنی دار شدن اثر متقابل بین رقم و نوع بستر، زمان گلدهی در بسترهایی که بدون پیت بودند زودتر از بسترهایی بود که حاوی پیت بودند. زمان میوه دهی رقم کاماروسا نسبت به دو رقم دیگر سریعتر بود. میوه‌های رقم سلوا بیشترین میانگین وزن میوه را به خود اختصاص دادند. رقم کاماروسا در بستر ۴۰٪ کوکوپیت + ۶۰٪ پرلیت بیشترین تعداد میوه و عملکرد را در هر بوته تولید نمود. عملکرد میوه در بسترهایی که حاوی پیت بودند نسبت به بسترهایی که فاقد پیت بودند بالاتر بود. بیشترین درصد میوه‌های بدشکل در بستر ۱۰۰٪ شن در مورد رقم کاماروسا مشاهده شد. میوه رقم کاماروسا نسبت به رقم سلوا اسید بالاتری داشت. میزان مواد جامد محلول میوه در ارقام و بسترهای مختلف متفاوت بود. به طور کلی رقم کاماروسا در بستر ۴۰٪ کوکوپیت + ۶۰٪ پرلیت مناسب ترین ترکیب تحت شرایط سیستم Pot and Tube بود.

کلمات کلیدی: توت فرنگی، کشت بدون خاک، محیط کشت، تولید گلخانه ای.